

[Sneum.]

Jeg kan derfor ikke erkende, at Arbejdet for Ministeriets Embedsmænd og Skolekonsulenter vilde være uoverkommeligt. Jeg finder det beklageligt, at den højtærede Minister, skønt han indrømmer, at der er Grund til at komme ned med Prisen paa Skolebøgerne, vælger at stille sig passivt til denne Sag.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder gav et klart Svar paa mit Spørgsmaal om Tidspunktet for Fuldførelsen af Aarhus Personbanegaard. Vi havde haabet, at Arbejdet kunde forceres i denne arbejdsløse Tid; men det kan altsaa ikke lade sig gøre. Ministeren svarede klart og tydeligt, at Hovedbygningen skal være fuldført i 1929 samtidig med de nye Perroner og nye Spor. Den skal altsaa kunne tages i Brug i 1929. De resterende Bevillinger indtil 1931 skal efter Ministerens Udtalelser væsentlig medgaa til Fuldførelse af den ydre Del af Personbanegaarden, altsaa Signal- og Sikkerhedsanlæg m. m. De Bemærkninger, hvori Ministeren udtalte, hvad Aarhus By efter hans Mening burde have gjort, kunde godt have været sparet. Det er Statsbanernes sædvanlige Undskyldning for deres egen Langsomhed. Jeg vil udtale Haabet om, at den Plan, som Ministeren nu har fremsat angaaende Fuldførelsen af Anlægget af Aarhus Banegaard, maa blive fulgt, saa at ingen yderligere Udsættelse finder Sted; saa ved Aarhus By da endelig, hvad den har at rette sig efter.

Min Bemærkning om en Forbedring af Aarhus—Kalundborg—København-Ruten synes Ministeren i nogen Grad at være gaaet udenom. Han siger, at Natfart mellem Aarhus og Kalundborg tillige med et nyt Eksprestog mellem København og Kalundborg vil koste ca. 410 000 Kr. i aarlig Drift og mener ikke, at den vilde være rentabel. Men deri tror jeg, at den højtærede Minister tager fejl. Staten kan her gaa to Veje. Man kan lade den nuværende Dagrute bestaa og overtage Natruten mellem Aarhus og Kalundborg, for det er den mest rentable Rute her i Landet. Man kan ogsaa supplere den bestaaende Dagrute med en Natrute mellem Aarhus—Kalundborg, og derved bliver „Det Forenede Dampskibsselskab“s Rute overflødiggjort. Som jeg sagde, første Gang jeg havde Ordet, synes Statsbanernes ledende Autoriteter slet ikke at kunne faa Øje paa denne Hovedfærdselsrute mellem Sjælland og Nordjylland; men Befolkningen, baade i Nordjylland og det nordlige Sjælland, er levende interesseret i en Forbedring her. Jeg har,

siden jeg sidst talte, haft mange Beviser herpaa, og jeg er sikker paa, at Kravet vil vokse i Styrke, indtil det bliver gennemført.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder glemte i sin Svartale forleden at svare paa min Henstilling om en bedre Postbetjening i de to Bydele i Aarhus, Christiansborg og Trøiborg, men Ministeren har bagefter meddelt mig, at han har foranlediget en Undersøgelse af Spørgsmaalet, og det kan jeg erklære mig tilfreds med, hvis denne Undersøgelse resulterer i, at Beboerne i de nævnte Bydele imødekommes i deres berettigede Krav.

Jeg skal nu gøre nogle faa Bemærkninger til den højtærede Minister for Sundhedsvæsenet, der i sin Tale her i Tinget forleden væltede sig over mig med et upaa-krævet Angreb. Anledningen var mine Udtalelser angaaende Arbejderforsikrings-Raadets Virksomhed, som jeg gentagne Gange har kritiseret her i Rigsdagen. De tilskadekomne og deres Forhold og Kommunernes Forpligtelser overfor de Folk, som faar for lidt gennem Ulykkesforsikringen, talte Ministeren ikke et Ord om, nej, Forsikrings-selskaberne og Flertallet i Arbejderforsikrings-Raadet havde Sundhedsministerens Interesse. Ved en temmelig robust Fortolkning af mine Udtalelser mente Ministeren, at mit Angreb indeholdt ubeføjede Sigtelser mod hæderlige Mænd, og han oplæste § 11 i Ulykkesforsikringsloven, en Paragraf, jeg kender ganske godt. Ministeren er her som sædvanlig i Vilderede med, hvad det egentlig drejer sig om. Jeg har aldeles ikke paastaet, at Medlemmer af Arbejderforsikrings-Raadet var ledende Mænd indenfor Forsikringsverdenen, aldeles ikke, men Sundhedsministeren burde kunne forstaa, at naar man Gang paa Gang bliver bekendt med Arbejderforsikrings-Raadets Flertals besynderlige Afgørelser, at der tilkendes stærkt tilskadekomne Arbejdere meget smaa Erstatningssummer, og at Dagpengeydelse paa Trods af den stedlige Læges gentagne Erklæringer indskrænkes saa meget som muligt, saa er dette et Vidnesbyrd om, at Interessen for de tilskadekomne Arbejdere er alt for ringe blandt Flertallet i Arbejderforsikrings-Raadet. Ved disse urimelige Afgørelser kommer Arbejderforsikrings-Raadet eller dets Flertal til at varetage Forsikrings-selskabernes økonomiske Interesser paa en utilbørlig Maade, og enten det behager Sundhedsministeren eller ikke, kommer han ikke udenom, at den Opfattelse breder sig, at Arbejderforsikrings-Raadets Sympati mere synes at være paa Forsikrings-selskabernes Side end paa Arbejdernes. Det er det, jeg